

HỎI 56

MỘT CHUYẾN VỀ KINH

Nhiệm y quan trầm ngâm uống trà. Tây Môn Khánh hỏi:

- Dám xin hỏi bệnh chứng như vậy là tại sao ?

Nhiệm y quan đáp:

- Bệnh phu nhân đây là do sự không cẩn thận sau khi sinh nở mà ra. Cho nên mất lơ đờ, da mặt vàng, biếng ăn biếng ngủ, cử động mệt nhọc. Theo ngụ ý của văn sinh thì phải nên thận trọng lắm mới được. Nay coi mạch của phu nhân thì thấy mạch hư mà không thật, ấy là do hỏa trong gan bốc lên. Thổ hư mà mộc vượng nên mới sinh huyết hư vọng hành. Nếu không điều trị kỹ lưỡng, e sau này có nhiều biến chứng.

Tây Môn Khánh lại hỏi:

- Vậy thì bây giờ phải dùng thuốc gì ?

Nhiệm y quan đáp:

- Phải dùng thuốc thanh hỏa chỉ huyết, lấy hoàng bách tri mẫu làm vị chính, rồi tùy đó mà gia giảm, uống vào xem có bớt không đã.

Tây Môn Khánh quay lại bảo Thư Đồng gói một lạng bạc đưa cho Nhiệm y quan. Nhiệm y quan vờ từ chối lấy lệ rồi nhận bạc, đoạn cáo từ mà về.

Lát sau Nhiệm y quan sai người đem thuốc lại, Tây Môn Khánh bắt sắc ngay cho Bình Nhi uống.

Nhiệm y quan về rồi thì Tây Môn Khánh trở vào nói chuyện với Bá Tước, Bá Tước nói:

- Sáng sớm hôm nay, Lý Tam và Hoàng Tứ có tới tôi, nói là

cần gấp tiền để mua hương liệu, khẩn khoản nhờ tôi đến nói với đại ca, xin đại ca nể mặt tôi mà giúp đỡ thêm cho họ lần này.

Tây Môn Khánh ngẫm nghĩ rồi bảo:

- Nếu đã cần gấp như vậy thì tôi cũng theo lời nhị ca mà giúp đỡ cho họ. Ngày mai nhị ca bảo họ tới đây.

Đoạn mời Bá Tước ra phòng khách tại hoa viên dùng cơm.

Bá Tước hỏi:

- Lý Quế Thư còn nương náu ở đây phải không ? Việc chạy chọt ở Đông Kinh phải gấp rút hơn mới được.

Tây Môn Khánh đáp:

- Chính vậy, tôi cũng đang đợi Lai Bảo về. Vì sau đó còn phải sai hần đi Dương Châu nữa. Chắc là hần cũng sắp về nay mai.

Cơm xong, Bá Tước cáo từ.

Hôm sau, Tây Môn Khánh từ nhà môn về thì đã thấy Bá Tước cùng Lý Tam và Hoàng Tứ ngồi chờ đợi tại đại sảnh. Ba người thấy Tây Môn Khánh về thì lật đật đứng dậy vái chào. Tây Môn Khánh đáp lễ rồi vào phòng trong thay mũ áo, đoạn bảo Nguyệt nương:

- Số bạc hai trăm năm chục lạng do Từ Tú trả hôm nọ, nàng lấy ra rồi thêm hai trăm năm chục lạng nữa, bảo Kính Tế nó đem ra đại sảnh để cho Lý Tam và Hoàng Tứ vay.

Thay mũ áo xong, Tây Môn Khánh trở ra đại sảnh bảo Lý, Hoàng:

- Tôi thật cũng đang kẹt tiền, mà cũng đang cần tiền nữa, nhưng Ứng nhị ca đã nói thì tôi cũng ráng gom góp mà cho vay.

Lý Tam nói:

- Đội ơn lão gia giúp đỡ, chúng tôi xin trả đúng hẹn, không dám sai sót.

Nói xong làm giấy tờ nhận bạc rồi thiên ân vạn tạ mà về.

Bá Tước cũng định cáo từ, nhưng Tây Môn Khánh giữ lại ngồi uống trà nói chuyện. Lát sau Bình An vào thưa:

- Lai Bảo từ Đông Kinh mới về.

Bá Tước bảo:

- Hôm qua tôi vừa nhắc xong.

Lai Bảo bước lên đại sảnh lạy chào. Tây Môn Khánh hỏi:

- Có gặp Địch gia không? Việc của Quế Thư thế nào?

Lai Bảo đáp:

- Tôi đã gặp Địch gia. Địch gia coi thư của gia gia xong thì sai người viết thiệp đưa ngay sang cho Chu Thái úy, tôi cũng có đi theo và được yết kiến. Chu Thái úy đích thân nói rằng, nếu đã do phủ Thái sư can thiệp thì sẵn lòng bỏ qua, nhưng sự việc đã như thế này, nếu chưa giải lên kinh thì thôi, còn đã giải lên rồi thì phải giam lại ít ngày, rồi tìm cách giảm tội đi.

Bá Tước vội nói:

- Nếu như vậy thì cả Tê Hương cũng không bị gì nữa, thật là đại phúc cho nàng ta.

Lai Bảo nói:

- Còn Chúc gia và những người khác thì cũng chỉ bị trừng phạt đánh đập sơ sài mà thôi.

Nói xong đưa thư của Địch quân gia lên. Tây Môn Khánh xem thư xong bảo:

- Tôn ca và Chúc ca phen này thoát tội cũng là nhờ tôi đó.

Bá Tước nói:

- Như vậy là đại ca cũng làm được điều âm đức.

Lai Bảo lại nói:

- Địch gia thấy tôi lên thì mừng lắm, hỏi thăm gia gia và hỏi thêm là lễ thượng thọ của Thái sư năm nay, gia gia liệu có lên Đông Kinh không, tôi không biết sao, cứ đáp xuôi là có thể gia gia lên được. Địch gia nói rằng mong gia gia lên để được gặp mặt.

Tây Môn Khánh bảo:

- Ta cũng chưa biết có nên đi hay không, nhưng Địch gia đã nói vậy thì ta phải đi rồi. Người mới đi xa về nên nghỉ ngơi một vài ngày rồi còn phải đi Dương Châu giùm ta nữa.

Lai Bảo vâng lời lui ra. Tây Môn Khánh muốn vào báo cho Quế Thư, liền bảo Bá Tước:

- Nhị ca ngồi đây, chút nữa tôi trở ra.

Bá Tước cũng đang muốn gặp Lý Tam và Hoàng Tứ để kiểm tiền nên cũng đứng dậy nói:

- Thôi để tôi về, lúc khác tôi lại.

Nói xong cáo từ mà đi. Tây Môn Khánh vào phòng Nguyệt nương. Quế Thư đã biết tin, vội tới lạy tạ Tây Môn Khánh và Nguyệt nương mà nói:

- Gia gia và nương nương hết lòng cứu con thoát khỏi nạn lớn, ơn này con biết lấy gì báo đáp.

Nguyệt nương bảo:

- Người và nhà này là chỗ thân tình, người gặp khó khăn gì chẳng lẽ chúng ta không hết lòng hay sao?

Quế Thư nói:

- Con được may mắn có gia gia và nương nương thương xót mà cứu cho, nhưng cái con dâm phụ Tê Hương cũng nhờ vậy mà thoát nạn. Cha nó lấy tiền của người ta nên mới liên lụy tới con. Vậy mà bây giờ nó cũng được miễn tội, đáng lẽ nó bị tội mới phải.

Tây Môn Khánh cười:

- Kể ra thì số con nhỏ đó cũng may lắm.

Trò chuyện một hồi, Quế Thư muốn về nhà bèn thưa:

- Mẫu thân con ở nhà chắc chưa biết tin mừng này, để con xin phép về nhà báo tin cho mẫu thân con biết để mẫu thân con tới đây lạy tạ gia gia và nương nương.

Tây Môn Khánh bảo:

- Vậy cũng được, bây giờ thì ta cũng chẳng giữ người làm gì, người nên về báo tin mừng cho mẫu thân người đi.

Nguyệt nương bảo:

- Thì ăn cơm đã rồi hãy về.

Quế Thư nói:

- Thôi, con không ăn đâu.

Nói xong lạy chào vợ chồng Tây Môn Khánh và mọi người. Lúc Quế Thư ra về, Tây Môn Khánh dặn:

- Chuyện như vậy là yên rồi, từ nay người cũng đừng nên liên lạc với Vương Tam làm gì.

Quế Thư nói:

- Việc gì gia gia phải dặn như vậy? Con đại gì dính dấp với

tên đó để mang họa một lần nữa. Vả lại chuyện vừa rồi có phải là do con lãng nhãng gì với Vương Tam đầu.

Nguyệt nương bảo:

- Nhưng cứ cẩn thận đừng dính dấp gì vẫn hơn.

Qué Thư vâng lời, lạy chào lần nữa rồi lên kiệu về nhà.

Tây Môn Khánh cho Nguyệt nương biết chuyện mình định đi Đông Kinh.

Nguyệt nương bảo:

- Nếu định đi thì phải chuẩn bị các thứ trước đi, kéo tới tận ngày lại vội vã.

Tây Môn Khánh nói:

- Vàng bạc gấm vóc dùng làm lễ chúc thọ thì có sẵn rồi, chỉ có hành lý của tôi là chưa sắp xếp mà thôi.

Nguyệt nương nói:

- Hành lý thì để tôi bảo chúng nó thu xếp.

Tây Môn Khánh nói vài câu chuyện nữa rồi xuống phòng thăm Bình Nhi.

Hôm sau, Tây Môn Khánh bảo Kính Tế viết thư cho Thái ngự sử, rồi gọi Lai Bảo tới, giao thư và tiền bạc để ngày mai thì lên đường đi Dương Châu...

Ngày giờ qua mau, thắm thoát đã gần tới ngày thượng thọ của Thái sư. Tây Môn Khánh kiểm lại lễ vật, hành lý, chọn bốn gia nhân để theo mình tới kinh, là Cầm Đồng, Đại An, Thư Đồng và Họa Đồng. Rồi lựa ngày tốt chuẩn bị lên đường. Nguyệt nương và đám tiểu thiếp đặt tiệc tiễn hành. Tiệc xong, Tây Môn Khánh vào nghỉ đêm tại phòng Nguyệt nương.

Sáng hôm sau, xe ngựa và hai mươi hai rương hành lý lễ vật đã chuẩn bị sẵn sàng. Tây Môn Khánh xuống thăm Tố Quan rồi nói với Bình Nhi:

- Nàng ở nhà phải điều trị cho hết bệnh, cần thuốc men gì cứ cho mời Nhiệm y quan tới. Tôi đi ít ngày sẽ về.

Bình Nhi ứa nước mắt bảo:

- Đường xá xa xôi, chàng nhớ bảo trọng thân thể.

Tây Môn Khánh trở lên đại sảnh. Bình Nhi cũng lên theo, rồi cùng đám thiếp tiễn Tây Môn Khánh ra tới cổng ngoài.

Tây Môn Khánh ngồi kiệu, bốn gia nhân cưỡi ngựa đi xung quanh. Quân hầu dầy tớ tải hành lý và lễ vật theo sau.

Trên đường đi, Tây Môn Khánh vui vẻ thưởng ngoạn cảnh sơn minh thủy tú. Tây Môn Khánh cũng gặp rất nhiều vị quan văn võ các nơi đem lễ vật về kinh để chúc thọ Thái sư. Đường tới kinh nườm nượp quan quyền xe ngựa.

Tới kinh, vào cửa thành Vạn Thọ thì trời cũng đã chiều, Tây Môn Khánh bảo gia nhân đi mau tới nhà Địch quản gia để nghỉ ngơi.

Địch quản gia thấy Tây Môn Khánh tới thì mừng rỡ ra mặt, vội đón vào, dôi bên trà nước hàn huyên. Sau đó Địch quản gia sai người cất hành lý cho Tây Môn Khánh rồi thiết tiệc tẩy trần. Ban tiệc thật vô cùng thịnh soạn, sơn hào hải vị không thiếu thứ gì, chỉ thiếu gan rồng tủy phượng mà thôi. Thiết tiệc đại tiệc trong phủ Thái sư cũng chỉ đến vậy là cùng. Địch quản gia thân rót rượu mời Tây Môn Khánh. Rượu được vài tuần, Tây Môn Khánh nói:

- Văn sinh tới đây là để mừng lễ thượng thọ của Thái sư, nên cũng có chút vật mọn tới kính biểu, tưởng cũng phải nhờ thân gia nói trước giùm cho một câu để văn sinh được tới hầu Thái sư cho thỏa lòng hiếu thuận, chẳng hay thân gia có sẵn lòng giúp cho chăng?

Đoạn ngập ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Văn sinh nhân dịp này nhờ thân gia nói giùm để được xin làm con nuôi của Thái sư, thân gia nghĩ thế nào? Nếu được thì quả là sự may mắn nhất đời của văn sinh. Thân gia giúp được thì ơn ấy xin đền đáp.

Địch quản gia ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chuyện đó thì cũng không có gì khó. Chủ nhân tôi tuy là đại thần trong triều, bổng lộc có thừa, nhưng với lễ vật thịnh soạn của thân gia thì chắc là chẳng những thân gia được nhận làm con nuôi, mà còn được thăng quan tiến chức nữa là khác.

Tây Môn Khánh nghe nói mừng rỡ vô hạn, cùng Địch quản gia vui vẻ ăn uống. Một hồi sau thì Tây Môn Khánh từ chối không uống rượu nữa. Địch quản gia bảo:

- Thì uống thêm một chung nữa đã.

Tây Môn Khánh nói:

- Ngày mai còn nhiều chuyện quan trọng phải làm nên hôm nay không dám uống nhiều.

Địch quân gia phải mời ba bốn lần nữa, Tây Môn Khánh mới chịu uống thêm một chung. Địch quân gia sai đầy dám gia nhân tùy tùng rồi mời Tây Môn Khánh vào phòng trong nghỉ ngơi. Đó là một căn phòng rộng rãi, giường nệm chăn màn đều là thứ quý, lại có cả gia nhân hầu hạ. Tây Môn Khánh cởi áo lên giường nhưng cả đời không quen ngủ một mình nên suốt đêm cứ trằn trọc không yên, trời chưa sáng đã trở dậy, nhưng thấy trong nhà ai nấy còn ngủ yên, nên cứ quanh quẩn trong phòng mà chờ đợi. Mãi tới lúc trời sáng rõ mới thấy gia nhân đem khăn và nước rửa mặt vào. Tây Môn Khánh rửa mặt, mũ áo chỉnh tề ra phòng khách. Địch quân gia đã ngồi chờ sẵn. Gia nhân dọn đồ ăn sáng, gồm hơn ba mươi thức ăn khác nhau. Địch quân gia bảo:

- Xin thỉnh thân gia dùng bữa sáng, rồi tôi vào phủ bẩm với Thái sư trước, sau đó thân gia hãy đem lễ vật tới.

Tây Môn Khánh nói:

- Đại tạ thân gia phí tâm.

Hai người ăn sáng. Ăn xong. Địch quân gia đứng dậy bảo:

- Thân gia cứ ngồi đây dùng trà chờ tôi. Lát nữa tôi về sẽ hay.

Nói xong bước ra. Tây Môn Khánh ngồi một mình phạp phỗng chờ đợi.

Một lúc lâu sau, Địch quân gia trở về nói:

- Thái sư đang rửa mặt mặc quần áo, nhưng bên ngoài đã có rất nhiều quan văn võ đứng hầu để chờ chúc thọ, tôi đã vào bẩm rồi, mình nhân lúc này nên tới trước đi, kéo lát nữa đông đúc ồn ào bất tiện lắm. Bây giờ tôi đi, thân gia sửa soạn lễ vật rồi tới ngay nhé.

Nói xong lại tất tả bước ra. Tây Môn Khánh mừng lắm, lật dật quay gọi gia nhân đem những rương lễ vật theo mình tới phủ Thái sư.

Tới gần phủ, Tây Môn Khánh đang ngồi trên kiệu thì thấy một cỗ kiệu khác đang đi tới. Tây Môn Khánh nhận ra người ngồi trên kiệu là Miêu viên ngoại ở Dương Châu, cũng là chỗ quen biết lâu ngày. Hai người nhận ra nhau, xuống kiệu vái chào, hàn huyên vài câu. Viên ngoại này cũng nhờ lui tới phủ Thái sư nên được một chức quan nhỏ, hôm nay cũng tới dâng lễ vật chúc thọ. Sau vài câu thăm hỏi, hai người cáo biệt, ai lên kiệu nấy.

Tây Môn Khánh vào phủ Thái sư, thấy cảnh lầu các nguy nga, thêm sơn gác tía muôn phần rực rỡ cao sang. Trong phủ các quan văn võ rón rịp đứng ngồi chờ đợi để được tiếp kiến. Thật là:

Ngoại trừ thiên tử con trời,

Chỉ còn tể tướng tốt với ngôi cao.

Qua một lần cổng. Tây Môn Khánh cũng như các quan đều phải theo cổng nhỏ ở bên mà vào, còn cổng lớn ở giữa thì không mở. Vào tới trong, đã thấy Địch quân gia chạy ra tiếp đón. Tây Môn Khánh hỏi:

- Hôm nay là ngày thượng thọ, quan lại trong triều tới nhiều, sao không cho mở cổng giữa ?

Địch quân gia đáp:

- Cổng giữa chỉ dành riêng cho hoàng gia tới mà thôi, ai mà dám mở.

Lúc đó Tây Môn Khánh mới hiểu, đi theo Địch quân gia qua mấy lần cổng nữa, cổng nào cũng có võ quan đứng coi giữ. Người nào thấy Địch quân gia cũng cúi đầu thi lễ. Một người hỏi:

- Quan gia tới sớm vậy ?

Địch quân gia đáp:

- Hôm nay có người nhà ở Sơn Đông lên chúc thọ Thái sư nên phải dẫn tới sớm.

Tây Môn Khánh theo Địch quân gia qua những dãy hành lang, nơi nào cũng tường hoa cột chạm, xa xa vắng vắng tiếng nhã nhạc du dương. thật chẳng khác cảnh thần tiên. Tây Môn Khánh hỏi:

- Tiếng nhạc ở đâu vậy ?

Địch quản gia đáp:

- Tiếng nhạc đó chứng tỏ là Thái sư đang dùng bữa sáng. Trong phủ này có một ban nhạc nữa gồm hai mươi bốn người, sành âm luật, giỏi ca vũ, biết các điệu múa Nghê thường. Quan Âm, mỗi khi Thái sư ăn sáng, ăn trưa hay dùng cơm tối, đám nữ nhạc công đều phải tấu nhạc để Thái sư thưởng thức.

Đi được một khúc nữa thì tiếng nhạc nghe rõ hơn, và Tây Môn Khánh ngửi thấy mùi đồ ăn thơm phức bay ra. Địch quản gia lại nói:

- Chỗ này là gần thư phòng của Thái sư rồi đó.

Nói xong nhẹ nhàng nhón gót mà đi. Tây Môn Khánh cũng nhẹ bước theo sau. Qua một khúc quanh thì tới tòa đại sảnh trông chẳng khác gì bảo điện tiên cung. Ngoài thêm là những bầy chim quý như hồng tước và tiên hạc, lại có những bồn hoa quý như hoa quỳnh, hoa Phật tạng bốn mùa không héo.

Địch quản gia bước lên thêm, Tây Môn Khánh thụt lùi lại sau, cung kính chấp tay khom người mà đi. Lên tới thêm, nhìn vào trong, thấy Thái sư cân đai rực rỡ ngồi trên cái ghế bành bọc da hổ. Sau bức bình phong có khoảng hai ba chục mỹ nữ lấp ló, người cầm quạt kẻ cầm khăn để hầu Thái sư ăn sáng. Địch quản gia bước vào vái dài rồi giạt lùi đứng qua một bên. Tây Môn Khánh thì phục ngay ngoài thêm, lạy bốn lạy. Thái sư hơi nhòm người dậy gọi là đáp lễ. Địch quản gia bước tới ghé tai Thái sư nói nhỏ. Tây Môn Khánh thấy vậy, lại phục xuống mà lạy như tế sao.

Chỉ thấy Thái sư gật đầu liên mấy cái. Địch quản gia lui ra một bên đưa mắt. Tây Môn Khánh biết là mọi việc đã xong xuôi bèn quỳ mọp xuống, dùng lối xưng hô giữa cha con mà thưa:

- Hôm nay là ngày thánh đàn, tiểu nhi chẳng có gì để hiếu thuận gia gia, chỉ có ít lễ mọn, gọi là lòng hiếu kính của tiểu nhi, xin kính chúc gia gia thọ tử nam sơn.

Thái sư chậm rãi bảo:

- Người thật phí tâm.

Đoạn bảo nhắc cấm dôn cho Tây Môn Khánh ngồi gần bên. Tây Môn Khánh vội thưa:

- Trước mặt gia gia, tiểu nhi đâu dám vô lễ.

Nói xong cứ chấp tay khom người mà đứng một bên xa xa.

Thái sư bảo:

- Đã là người trong nhà thì còn khách sáo làm gì, cứ ngồi đi.

Tây Môn Khánh vái mấy vái rồi nói:

- Con xin vô phép.

Đoạn khép nép ngồi ghé xuống một bên cấm dôn.

Thái sư bảo đem trà ra mời. Địch quản gia thì ra ngoài bảo gia nhân đem lễ vật vào. Khoảnh khắc, hai chục rương lễ vật được đem vào đại sảnh, các nắp rương mở rộng. Địch quản gia trình tờ kê khai các lễ vật lên. Thôi thì gấm Hán gấm Thục, vải lụa Tô Châu, Hàng Châu, đai ngọc hài vàng, chén bát bằng sứng tê giác vàng nạm ngọc vô số kể, ngoài ra còn có hai trăm lạng vàng tốt. Thái sư đọc xong bản kê khai lễ vật, lại liếc qua các rương lễ vật bày la liệt trước mặt thì thập phần hoan hỷ, bảo Tây Môn Khánh:

- Thật làm phiền người quá.

Đoạn quay lại bảo Địch quản gia cho đem lễ vật vào kho, rồi cho lệnh dọn tiệc khoản đãi Tây Môn Khánh. Nhưng Tây Môn Khánh biết là Thái sư rất bận vì còn bao nhiêu quan văn võ đang chờ được yết kiến, nên đứng dậy cáo từ. Thái sư bảo:

- Nếu vậy thì trưa nay nhớ lại đây sớm một chút.

Tây Môn Khánh lạy tạ rồi theo Địch quản gia bước ra. Thái sư đứng dậy tiễn hai bước rồi trở lại chỗ ngồi.

Địch quản gia đưa Tây Môn Khánh về nhà mình rồi trở lại phủ Thái sư. Tây Môn Khánh sửa soạn mũ áo để trưa tới phủ Thái sư dự tiệc, lại sai gia nhân chuẩn bị gói sẵn bạc vào từng bao nhỏ để sẽ thưởng cho các gia nhân trong phủ Thái sư. Tối gần trưa thì thầy trò tới phủ Thái sư. Nơi đây tung bừng rộn rịp không sao kể xiết.

Nguyên là Thái sư tổ chức yến tiệc liên trong ba ngày. Ngày thứ nhất nhằm đúng ngày sinh nhật của mình, là tiệc khoản đãi các hoàng thân, ngày thứ nhì đãi các thượng thư và các đại thần khác, ngày thứ ba mới dành để đãi các quan chức khác. Riêng Tây Môn Khánh vừa là người đem lễ vật tới nhiều

nhất toàn là đồ quý, vả lại đã được nhận là con nuôi, do đó được mời tới vào ngày thứ nhất.

Thái sư thấy Tây Môn Khánh tới thì bước ra tận thêm đón tiếp. Tây Môn Khánh sụp lạy rồi khom mình theo vào đại sảnh.

Thái sư bảo:

- Người từ xa đến, cho ta nhiều thứ quá, ta thật không yên lòng.

Tây Môn Khánh thưa:

- Con sống giữa trời đất này trăm sự đều nhờ vào hồng phúc của gia gia, chút lễ mọn chỉ là để hiếu kính, xin gia gia chớ bận lòng để con được yên tâm.

Gia nhân đem trà ra. Hai người trò chuyện vui vẻ cứ y như cha con thật. Lát sau thì hai mươi bốn nữ nhạc công tấu nhạc, tiệc được dọn ra. Thái sư định cầm chung rượu đưa mời nhưng Tây Môn Khánh không dám. Thái sư phải ép mãi, Tây Môn Khánh mới đứng dậy, hai tay đỡ lấy chung rượu uống cạn rồi mới ngồi xuống. Đoạn quay lại bảo Thư Đồng lấy ra một cái chung vàng, tự tay rót đầy rượu rồi quỳ trước mặt Thái sư, hai tay nâng chung rượu lên mà nói:

- Cầu mong gia gia sống lâu muôn tuổi.

Thái sư thập phần vừa ý, tiếp lấy chung rượu tươi cười bảo:

- Thôi con đứng dậy đi.

Nói xong ngửa cổ uống cạn chung rượu. Tây Môn Khánh chờ Thái sư uống xong mới lom khom đứng dậy.

Hai người dùng tiệc tới chiều, Tây Môn Khánh sai Đại An đem các gói bạc ra thưởng cho đám gia nhân hầu tiệc rồi nói:

- Hôm nay được tới chúc thọ gia gia là con mãn nguyện lắm.

Nói xong cáo từ. Thái sư thân tiễn ra tới thêm.

Tây Môn Khánh lại trở về nhà Địch quản gia nghỉ ngơi.

Hôm sau, Tây Môn Khánh dẫn gia nhân tới nhà Lý thái giám ở phía đông hoàng thành để thăm Miêu viên ngoại. Miêu viên ngoại nói:

- Đệ đang mong một người bạn cố tri thì huynh tới đúng lúc.

Đoạn giữ Tây Môn Khánh ở lại dùng tiệc. Tây Môn Khánh không từ chối được, đành phải ở lại. Lát sau tiệc được dọn ra, sơn hào hải vị đầy bàn. Lại có cả hai ca công my thanh mục tú đàn hát mua vui.

Tây Môn Khánh quay lại chỉ vào Đại An và Cẩm Đồng đứng hầu phía trước mà bảo:

- Hai thằng này chỉ được tài uống rượu chứ đâu được như hai đứa kia.

Miêu viên ngoại cười:

- Nếu huynh thích thì để tôi cho chúng nó về hầu, có khó gì đâu, chỉ sợ chúng nó không biết hầu hạ mà thôi.

Tây Môn Khánh cũng cười:

Tôi đâu dám đoạt người của huynh như vậy?

Hai người chén thù chén tạc mãi tới khuya mới cáo từ trở lại nhà Địch quản gia nghỉ ngơi.

Liên tiếp tám chín hôm sau, các nơi trong kinh đô biết Tây Môn Khánh là con nuôi của Thái sư thì đua nhau mời dự tiệc. Tây Môn Khánh nóng ruột muốn về. Địch quản gia giữ thế nào cũng không được, nên bày tiệc tiễn hành.

Hôm sau Tây Môn Khánh dậy sớm, từ biệt Địch quản gia mà về Sơn Đông.

Trong thời gian Tây Môn Khánh vắng nhà, đám thê thiếp ai cũng ở phòng nấy, thêu thùa cho qua ngày giờ, không ra tới ngoài. Chỉ riêng Kim Liên phẩn son lộng lẫy, nói cười vui vẻ, rủ người này ra hoa viên chơi, rủ người kia đánh bài, trong lòng thì chỉ nghĩ tới Kính Tế.

Hàng ngày, Kim Liên thường vào động đá trong ngọn giả sơn tại hoa viên lả lơi cười cợt với Kính Tế, nhưng vì gia nhân đi lại nhiều nên hai người chưa dám làm chuyện nguyệt hoa.

Một hôm, Nguyệt nương, Ngọc Lâu và Bình Nhi đang ngồi nói chuyện thì Đại An từ ngoài lật đật chạy vào lạy chào rồi thưa:

- Gia gia đã về rồi.

Nguyệt nương hỏi:

- Gia gia đâu?

Đại An đáp:

- Tôi cưỡi ngựa về trước báo tin, gia gia hiện đang cách ngoại thành hai mươi dặm, cũng sắp về tới.

Nguyệt nương lại hỏi:

- Người đã ăn uống gì chưa ?

Đại An thưa:

- Mới ăn sáng, chưa ăn cơm trưa.

Nguyệt nương bảo:

- Vào nhà sau nói chúng nó dọn cơm cho mà ăn rồi dặn chúng nó chuẩn bị làm tiệc tẩy trần.

Nói xong cho gọi các tiểu thiếp lên đại sảnh chờ đợi.

Một lúc lâu sau thì Tây Môn Khánh về tới. Kiệu vừa hạ xuống trước đại sảnh, đám thê thiếp đã ào ra nghênh tiếp. Tây Môn Khánh cùng thê thiếp bước vào đại sảnh hàn huyên.

Thư Đồng, Cầm Đồng và Họa Đồng cũng bước lên lạy chào các thê thiếp của chủ, rồi xuống nhà sau rửa ráy ăn uống.

Tây Môn Khánh kể lại chuyện đi đường, chuyện được Dịch quản gia và Thái sư tiếp đãi, chuyện tiệc tùng tại kinh đô cho thê thiếp nghe. Kể xong thì hỏi Bình Nhi.

- Ca nhi mấy hôm nay có ngoan không ? Còn nàng dùng thuốc của Nhiệm y quan có thấy khá hơn không ? Tôi tuy thân ở Đông Kinh nhưng lòng dạ thì chỉ lo chuyện nhà mà thôi.

Bình Nhi đáp:

- Ca nhi vẫn chơi như thường, còn tôi thì uống thuốc vào cũng thấy khá hơn đôi chút.

Nguyệt nương một mặt sai xếp dọn hành lý và các tặng vật của Thái sư và Dịch quản gia, một mặt sai gia nhân dọn tiệc.

Tây Môn Khánh cùng thê thiếp ăn uống tới tối, rồi vào phòng Nguyệt nương. Vợ chồng muôn phần thăm thiết.

Hôm sau vợ chồng Kính Tế tới lạy chào. Kính Tế thưa chuyện buôn bán ngoài tiệm.

Bá Tước và Trĩ Tiết nghe tin Tây Môn Khánh về, cũng tới thăm hỏi. Tây Môn Khánh vui vẻ tiếp đón. Hai người hỏi thăm chuyện đường đi và cảnh Đông Kinh. Tây Môn Khánh nhất nhất thuật lại đầy đủ. Hai người ngồi nghe cứ luôn miệng xuýt

xoa. Sau đó Tây Môn Khánh lưu hai người lại uống rượu. Ăn uống no say, lúc sắp ra về, Trĩ Tiết đứng dậy nói:

- Nhà cửa tôi đang cư ngụ hiện nay quả là tồi tàn chật hẹp quá, tôi muốn mua một căn nhà khá hơn, nhưng không có tiền, nay xin đại ca mở lòng thương cho vay ít nhiều, sau này vốn lãi tôi xin hoàn đủ.

Tây Môn Khánh bảo:

- Chỗ anh em mà nói gì đến chuyện lời lãi, nhị ca cần thì tôi giúp, nhưng tôi mới ở xa về, còn bận rộn nhiều chuyện, đợi thuyền hàng của Hàn quản lý về tới, tôi sẽ đưa cho nhị ca.

Trĩ Tiết cảm ơn rồi cùng Bá Tước cáo từ mà về.

Lại nói về Miêu viên ngoại, nhân trong bữa tiệc đã hứa tặng hai gia nhân có tài đàn hát cho Tây Môn Khánh, nhưng Tây Môn Khánh vội về, không kịp ghé cáo biệt, nên Miêu viên ngoại tưởng là Tây Môn Khánh còn ở Đông Kinh, mới sai người tới nhà Dịch quản gia. Lúc đó Miêu viên ngoại mới biết là Tây Môn Khánh đã về Sơn Đông rồi, bèn nghĩ thầm:

- Quân tử nhất ngôn, mình đã hứa, chẳng lẽ lại thất tín.

Đoạn gọi hai tên ca đồng lại bảo:

- Hôm trước Tây Môn đại quan ở Sơn Đông có ăn tiệc tại đây, ta đã hứa để hai người về hầu hạ đại quan, nay các người nên mau mau thu xếp hành lý để đi Sơn Đông, làm gia nhân của Tây Môn đại quan.

Hai tên ca đồng nhất tề quỳ xuống thưa:

- Chúng tôi hầu hạ viên ngoại đã lâu, lại được viên ngoại cho học đàn ca, tại sao không để chúng tôi ở lại hầu hạ mà lại bắt chúng tôi phải đi nhà khác ?

Nói xong thì cả hai đều khóc. Miêu viên ngoại cũng rầu rầu bảo:

- Hai người nói rất đúng, để hai người đi ta nào có vui sướng gì, có điều làm người mà thất tín thì còn ra gì nữa. Thánh hiền đã dạy như vậy thì ta đâu dám làm sai, cho nên bây giờ các người đâu muốn ở lại cũng không được. Thôi thì để ta viết thư sai người đưa các người đi, ta sẽ nói với Tây Môn đại quan lo lắng cho các người.

Hai tên ca đồng không biết làm sao, chỉ dành vâng lời. Miêu viên ngoại sai người viết một bức thư và soạn ít lễ vật, rồi sai gia nhân thân tín là Miêu Thật đem thư và hai ca đồng đi. Hai tên ca đồng gạt lệ lạy chào Miêu viên ngoại mà lên ngựa trực chỉ Sơn Đông.

Tây Môn Khánh thì từ khi về nhà, ngày nào cũng bận rộn tiệc tùng khách khứa, không thể tới nha môn làm việc. Mãi mấy hôm sau mới rảnh rang, tới nha môn thăm vấn phạm nhân, cùng Hạ Đê hình giải quyết việc công. Tới trưa, công việc xong xuôi mới lên kiệu, tiền hô hậu ủng mà về.

Tối cống đã thấy Miêu Thật và hai tên ca đồng đứng đợi. Ba người theo kiệu Tây Môn Khánh mà vào đại sảnh. Miêu Thật lạy chào rồi thưa:

- Chúng tiểu nhân là người của Miêu viên ngoại ở Dương Châu, viên ngoại chúng tôi có thư hầu lão gia.

Nói xong đưa thư lên. Tây Môn Khánh nhận thư rồi bảo:

- Người cứ đứng dậy tự nhiên đi.

Đoạn mở thư ra coi. Coi thư xong, hoan hỉ lắm, bảo:

- Ta và viên ngoại của người tình cờ tái ngộ ở kinh, chỉ là lời nói trong bữa tiệc mà viên ngoại không thất tín, đường xa nghìn dặm mà vẫn sai người đem hai ca đồng tới, viên ngoại của người quả là người hiếm có trên đời, thật khó nghĩ quá.

Hai tên ca đồng cũng bước tới lạy chào, rồi thưa:

- Chúng tôi vâng lời viên ngoại tới hầu hạ lão gia nguyện xin lão gia thương xót.

Tây Môn Khánh vội bảo:

- Hai người đứng dậy đi, tất nhiên là ta phải biệt đãi hai người rồi.

Nói xong sai dọn tiệc khoản đãi Miêu Thật và hai ca đồng. Sau đó sai soạn lễ vật thật hậu và viết thư cảm tạ Miêu viên ngoại.

Lại nói về Vương thị, vợ Hàn Đạo Quốc, mỗi lần muốn thông báo tin tức với Tây Môn Khánh thường gặp khó khăn, vì không biết nhờ ai, nhân có đứa em trai là Vương Kinh, mười sáu tuổi, mặt mũi thanh tú khôi ngô, nên định tâm cho vào hầu

hạ Tây Môn Khánh để làm người liên lạc. Hôm đó Vương thị cũng sai người dẫn em tới. Vương Kinh được Tây Môn Khánh thu nhận, cho hầu trong thư phòng.

Tây Môn Khánh đang ở đại sảnh lo sai bảo gia nhân thì Bá Tước tới. Tây Môn Khánh sai dọn rượu mời, rồi nói chuyện Miêu viên ngoại tặng hai tên ca đồng, lại gọi hai ca đồng ra ca hát. Hai ca đồng đứng gần bàn rượu hát mấy khúc Nam, giọng trong như tuyết trắng, cao vút tới ngàn mây, Tây Môn Khánh houn hỷ ngồi nghe. Bá Tước thì hết lời khen tặng rồi nói:

- Đại ca thật là có phúc lớn, tự nhiên lại có quý nhân tặng hai tay tài tử như thế này. Thế mới biết cái tình của Miêu viên ngoại đối với đại ca quả là hậu lắm.

Tây Môn Khánh cười:

- Tất nhiên là tôi phải có lễ thật hậu để đáp tạ chứ.

Nói xong quay sang đặt tên cho hai ca đồng, một đứa là Xuân Hồng một đứa là Xuân Yển.

Sau đó hai người lại uống rượu, nghe Xuân Hồng và Xuân Yển ca hát. Lát sau thì Bá Tước đứng dậy cáo từ.

Hôm sau, Tây Môn Khánh thưởng bạc cho Miêu Thật và sai đem thư cùng lễ vật lên Đông Kinh cho Miêu viên ngoại. Miêu Thật nhận thư và lễ vật rồi lạy chào mà lên đường...